

In ko besen se kastelan v sholarja je zagnal,
Joannes je potegnil svoj rapir
in mahnil z njim po roki Gibellina,
da mu stilet na tla je pal
in iz zapestja tok krvi je zacurljal.
In še Joannes kastelanu je dejal:
»Zajaši konja in nocoj še iz Devina
izgini z ranjeno rokó in da bo mir
med nama in sholarji tvojege poraza v svet
ne raznesó, odštej mi odkupnino: zlatov pet!«

In Gibellino, ki pravkar s stiletom bil je še junak,
postal mehák je in sladák
in odkupnino je Joannesu odštel
in prosil ga, naj o dogodljaju molčí,
zlasti naj Ceharju in Jelvici
ne črhne ne besede. In ko mu sholar vesel
obljubil je, se Gibellino v sedlo je pognal
in konj spred pristave je v noč odpeketal — —

Prišel je drugi dan. Sholarji so brodarili
po morju in za kratek čas ribarili
in zraven peli, si nagajali in zbijali dovtype;
ko so se utrudili, poslušali nasvet so patra
Sommaripe
in so pristali s čolni ob obali,
kjer sedmoviri Timav izpod Krasa prišumi.

»Poglejte reko,« ogovoril pater je sholarje zbrane,
»ki v Eneidi jo Vergil slavi!
Magister artium ne našel bi ob njej dovolj besed,
da z njo bi prispodobil sedem prostih ved.
Kaj meni naj potem primernege ostane,
da bi ob zgodovinski reki vam v spomin in zaslovó
izpregovoril? — — Srcé mi narekuje to:
Sedem izvirkov znači vam sedem darov,
ki z njimi daje sveti Duh človeštvu blagoslov:
Modrost in umnost, svet in moč in učenost,
kedor jih je sprejel, jih rabi,

DALJNA PESEM.

O, iz katere pomladi, iz katerih daljav
si v mojo sobo pridehtela
v večerne zarje čas sanjav?
— — — — —

O, tam so vetri žalostni ...
O, tam ljudje so bleđi kakor da so bolni.
Oči imajo čudno temne in velike,
da komaj slutiš, kakšne daljne slike
opajajo jim duše v trepetanje silno ...

toda prevzeten nikdar ne pozabi,
da družijo se le potem ti v dobro in krepost,
če jim pobožnost kaže pota in strah božji! —

Takó, prijatelji, Timav v spomin si vtisnite,
in ko se vrnete v sveta življenje
in vrvenje,
namé in na besede moje včasí mislite!«

In spet so vesla vdarila in lahki čolni,
sholarjev preveselih polni,
so proti gradu čez morjé brzeli,
v njih so sholarji barkarolo peli:

Sinje je morje
z zlatom pretkano,
zvezda pred mano
jasno blešči.
Sveti mi, sveti le,
zvezdica žarka,
da moja barka
v pristan dospel!

Daleč je, daleč
modro obzorje —
vzburkano morje
meni grozi!
Sveti mi, sveti le
zvezdica žarka,
da moja barka
v pristan dospel!

Barka v pristanu,
dekle jo vglada,
sladka beseda
me vzveseli ...
Hvala prelepa ti,
zvezdica mila,
ki si svetila
sredi noči! — —

O, tam so jezera ...
In če si sam in jokaš ob samotni vodi
in izpiraš si oči pekoče ...
naenkrať vtrepetaš —:
mlad ribič sanja, sanja na piščal,
mlad ribič te mehko tolaži —
o, tam v večerni zarji,
kjer gorijo temno rožni čolni ...

O, tam ljudje so bleđi kakor da so bolni ...

Anton Vodnik.